

F

F	simbol chimic pentru fluor
°F	abr. grade Fahrenheit.
f	abr. frecvență respiratorie.
FABELLA	os sesamoid situat în grosimea mușchiului extern al gambei; pe radiografie este adesea confundat cu un fragment osos sau un corp străin.
FABRY (MALADIA)	maladie ereditară proprie bărbatului, cauzată de o tulburare a metabolismului glicofosfolipidelor prin deficit al enzimei α -galactozidaza; consecința este acumularea de glicolipide în celulele endoteliale și dezvoltarea de angiokeratoame cutanate în partea inferioară a corpului.
FABULAȚIE	istorisiri imaginare, uneori credibile, ca fiind reale, fabulația este frecventă și normală la copilul mic, devine patologică la unii mitomani.
FACIES	(lat. <i>facies</i> – <i>față, figură, expresie</i>) expresia sau aspectul feței, în anatomie se mai folosește și ca sinonim pentru suprafață.
FACIES TEROS	facies cu trăsături contractate, descris în unele afecțiuni abdominale grave.
FACOHIMENTĂ	(gr. <i>phakos</i> – <i>lentilă</i> + (<i>h</i>) <i>ymen</i> – <i>membrană</i> + <i>itis</i> - <i>aprinde</i>) inflamația capsulei cristalinului.
FACOMALACIE	ramoliment al cristalinului.
FACOMATOZĂ	nume generic pentru un grup de afecțiuni care au drept caracter comun prezența de malformații mici, tumorale benigne, vasculare sau fibromatoase ale pielii, mucoaselor, ochiului și sistemului nervos central.
FACOSCLEROZĂ	indurația cristalinului.
FACTOR	<ol style="list-style-type: none"> 1. nume de ansamblu pentru unele substanțe de natură foarte diferită, cu efecte fiziologice sau/și biochimice bine definite a căror compoziție chimică nu este întodeauna ușor de identificat. 2. (lat. <i>factor</i> – <i>cel ce face, autor, creator</i>) termen utilizat pentru a desemna o cauză a unui proces sau care contribuie la realizarea unui efect (ex. factori de coagulare, ereditari, de mediu etc.).
FACTOR ANTIHEMORAGIC	sin. vitamina K.
FACTOR ANTISCORBUTIC	sin. vitamina C.
FACTOR DE ACTIVARE LIMFOCITARĂ	substanță produsă de macrofage și monocite atunci când acestea sunt stimulate, fie de diferiți agenți dotați cu posibilități de activare directă a macrofagelor, fie chiar prin limfokine capabile de a modifica profund macrofagele.
FACTOR DE ACTIVARE PLACHETARĂ	factor capabil de a aglomera plachetele sanguine și a elibera conținutul acestora, existența acestui factor a fost demonstrată la om, iepure și porc.
FACTOR DE COAGULARE	fiecare din factorii prezenți în sânge sau țesuturi, cu rol în mecanismul complex al coagulării sângelui, se cunosc 12 factori numerotați cu cifre romane de la I la XIII (cifra patru nu este atribuită, dar pentru mulți aceasta ar desemna accelarina, globulină sanguină care accelerează formarea de trombină și tromboplastină).

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

FACTOR MITOGENIC	limfokină descrisă sub numele de mitogenic factor produsă de o subclasă de limfocite T, când sunt stimulate de un antigen, acest factor este capabil să inducă proliferarea limfocitelor T și B și această acțiune este destul de importantă pentru ca un anticorp care acționează contra acestei limfokine să inhibe pur și simplu reacția imună în cultură de limfocite mixte.
FACTOR REUMATOID	autoanticorpi care acționează asemănător imunoglobulinelor IgG, posedând o structură similară imunoglobulinelor IgM, prezente în serul bolnavilor care suferă de poliartrită reumatoidă.
FACTOR INHIBITOR DE PROLACTINĂ	factor secretat de hipotalamus și care asigură limitarea activității secreției de prolactină hipofizară.
FACTORUL PP	sin. acid nicotinic sau nicotinamida.
FAGEDENIC	(gr. <i>phagedaina</i> – foame devorantă) termen utilizat în dermatologie pentru definirea ulcerelor cu tendință de a se adânci și extinde pe suprafața cutanată.
... FAGIE	(gr. <i>phagein</i> – a mânca) sufix ce are ca înțelesul: mănăcător, cel care mănâncă.
FAGOCIT	celulă dotată cu proprietatea de a integra (înghiți) bacterii sau alte proteine străine.
FAGOCITAR	care se referă la fagocit sau fagocitoză.
FAGOCITOZĂ	proces în care unele organisme unicelulare și unele celule înglobează și digeră corpusculi străini; se realizează cu ajutorul unor expansiuni citoplasmice mobile, emise de celulă, care înconjoară partea absorbită într-o vacuolă, unde va fi digerată.
FAGOMANIE	(gr. <i>phagein</i> + <i>mania</i> – nebunie, obsesie de) foame exagerată și tendința bolnăvicioasă de a ingera în permanență hrana.
FALANGE	micile segmente osoase care alcătuiesc degetele, fiecare deget este format din trei falange, cu excepția degetului mare care are două falange.
FALANGECTOMIE	excizia unei falange.
FALANGETĂ	falanga ditală sau unghială.
FALANGIZARE	tehnică chirurgicală prin care, după amputarea unuia din degetele mari, se eliberează primul metacarpian în scopul mobilizării sale pentru înlocuirea policelui în mișcările de apucare.
FALANGO-FALANGIAN	care se referă la două falange contigue ale unui deget.
FALCIFORM	(gr. <i>falx-cis</i> - seceră) având forma unei secere, încovoiat.
FALLOPE (TROMPA)	fiecare din cele două conducte, drept și stâng, ale uterului, care se întind spre ovare unde formează pavilionul trompei, prin trompa Fallope, ovulul matur, detașat de ovar și captat de pavilion, este transportat spre uter.
FALLOT (PENTALOGIA)	cardiopatie congenitală care cuprinde malformațiile anatomice ale unei tetradă Fallot la care se adaugă o a cincea anomalie; comunicarea interauriculară.
FALLOT (TETRADA, TETRALOGIA)	cea mai frecventă malformație cardiacă congenitală cianogenă care comportă stenoza pulmonară, dextropoziția originii aortei, comunicare interventriculară înaltă și hipertrofia ventriculară dreaptă.
FALSĂ GESTAȚIE	avort spontan, gestație imaginară.
FALS-POZITIV	reacție care este pozitivă la un pacient care de fapt are o reacție negativă.
FALUS	(gr. <i>phallos</i> - penis), organul mascul de copulație.
FANERE	(gr. <i>phaneros</i> - aparent) formațiuni epidermice: unghii, păr, pene.
FANEROGAME	se spune despre plantele ale căror organe de reproducere sunt aparente în floare.
FANON	(fr. <i>phanon</i> – drapel mic) pliu al pielii în partea inferioară a gâtului întâlnită la taurine.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

FANTASME	producții ale imaginației sau viselor.
FANTĂ	(fr. <i>fente</i> – <i>deschizătură mică</i>) în anatomie sau embriologie, spațiu alungit între două sau mai multe elemente anatomice.
FARAD	unitatea de capacitate electrică în sistemul internațional.
FARCIN	(lat. <i>farcio-ire</i> – <i>a îndesa, a umplea</i>) sin. morvă cutanată, membrele pelvine la care apare morva cutanată, care sunt tumefiate și au aspectul de îndesat, pe piele identificându-se butonii morvoși.
FARINGE	organ musculo-cartilaginos și cavitătar, situat în partea superioară a esofagului, la încrucișarea căilor respiratorii cu cele digestive.
FARINGECTOMIE	ablația unei părți din faringe.
FARINGISM	contractia spasmodică a mușchilor faringieni.
FARINGITĂ	inflamația mucoasei faringiene, cu diverse aspecte anatomoclinice.
FARINGOEPIGLOTIC	care se referă la faringe și epiglotă.
FARINGOPARALIZIE	paralizia mușchilor faringieni.
FARINGOSCOPIE	examen vizual al cavității faringiene cu ajutorul unui apăsător de limbă și al unui dispozitiv luminos.
FARINGOTOMIE	incizia unui perete faringian.
FARINX	conduct musculo-membranos care asigură comunicarea între cavitatea bucală și esofag pe de o parte și cu fosele nazale și laringele pe de altă parte.
FARMACIE	<ol style="list-style-type: none">1. știință care cuprinde date chimice, fizice, biologice etc referitoare la medicamente și la prepararea lor;2. locație unde sunt preparate și vândute medicamentele;3. trusă portativă de medicamente pentru prim ajutor.
FARMACIST	titularul unei diplome în farmacie.
FARMACOCINETICĂ	(gr. <i>pharmakon</i> + <i>kinesis</i> - <i>mișcare</i>) studiul traseului parcurs de un medicament în organism, studiul cantitativ al resorbției, distribuției în diferite organe și eliminării unui medicament și a metaboliților săi.
FARMACODEPENDENȚĂ	stare psihică, uneori și fizică, consecutivă utilizării mai mult sau mai puțin îndelungate a unui medicament, caracterizată prin dificultatea de a se lipsi de medicamentul în cauză.
FARMACODINAMIE	(gr. <i>pharmakon</i> + <i>dynamis</i> - <i>forță</i>) studiul activității medicamentelor asupra organismului
FARMACOGNOZIE	(<i>pharmakon</i> + <i>gnosis</i> - <i>cunoaștere</i>) studiul și cunoașterea medicamentelor (origine, proprietăți fizico - chimice, preparare, conservare).
FARMACOLOGIE	(gr. <i>pharmakon</i> + <i>logos</i> – <i>studiu, vorbire</i>), știința care se ocupă cu studiul medicamentelor sub aspectul originii, structurii, cineticii și acțiunii acestora în organism, precum și a utilizării lor în tratamentul diferitelor afecțiuni.
FARMACOLOGIE CLINICĂ	studiul efectelor medicamentului asupra bolnavului.
FARMACOLOGIE MOLECULARĂ	știința medicamentului cu privire în special asupra relației între moleculele active și receptorii celulari.
FARMACOMANIE	tendința de a lua medicamente fără motivație.
FARMACOPEE	(gr. <i>pharmakon</i> + <i>poiein</i> – <i>a pregăti, a face</i>) formularul oficial, legal și obligatoriu în toate farmaciile unei țări, care conține descrierea medicamentelor utilizate curent în medicină.
FASCEITĂ	inflamația uneia sau a mai multor aponevroze.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

FASCIE	membrană conjunctivă fibroasă constituită din unirea aponevrozelor care îmbracă mușchii superficiali sau membrana fibroasă care cloazonează planurile musculare.
FASCIA LATA	partea laterală, mai groasă, a aponevrozei superficiale a coapsei, mergând de la creasta iliacă până la tibie.
FASCIA SUPERFICIALIS	membrană fibroasă sau fibrocelulară care limitează în profunzime paniculul adipos subcutanat.
FASCICUL	ansamblu de structuri de formă alungită, dispuse paralel.
FASCICULAȚIE	contractie fasciculară.
FASCIOLA	(lat. <i>diminutiv din fascis – legătură, snop, mănunchi</i>) parazit al căilor hepatice din familia <i>Fasciolidae</i> , clasa <i>Trematoda</i> , întâlnit la rumegătoare, cal, porc, având gazdă intermediară un melc (<i>Galba truncatula</i>).
FASCIOLOPSYS	parazit din familia <i>Fasciolidae</i> , clasa <i>Trematoda</i> , care se parazitează în intestinul subțire la om.
FASTIDIC	(lat. <i>fastidium - dezgust</i>) aversiune față de, care provoacă dezgust.
FASTIGIUM	(lat. <i>fastigium – culme, vârf</i>) punctul cel mai ridicat în cursul unei febre, intensitatea maximă a unui simptom.
FATAL	care se termină prin deces.
FATIGAȚIE	(lat. <i>fatigatio - oboseală</i>) starea de oboseală accentuată.
FAUNĂ	(lat. <i>faunus – divinitate romană descriind un animal</i>), totalitatea animalelor dintr-un areal.
FAVUS	dermatomicoză a pielii capului, provocată de <i>Trichophyton</i> .
FAZĂ LUTEALĂ	fază a ciclului menstrual.
FAZĂ LUTEINICĂ	fază a ciclului menstrual.
FEBRĂ	<ol style="list-style-type: none">(lat. <i>febris – tremurare, febră</i>) sindrom caracterizat prin ridicarea temperaturii corpului, accelerarea pulsului și respirației,afecțiuni, nosologic diferențiate cu diferite denumiri (ex. febră aftoasă, febră de lapte, febră tifoidă etc).
FEBRĂ DE PONTIAC	sin. pneumonia legionarilor.
FEBRĂ RECURENTĂ	grup de maladii infecțioase produse de <i>Borrelia spp.</i> , astfel denumite din pricina evoluției lor marcate prin accese febrile care se repetă după perioade de remisiune totală.
FEBRĂ PUERPERALĂ	boală infecțioasă care apare la lăuze datorită pătrunderii în uter a unor microbi.
FEBRĂ TIFOIDĂ	boală infecțioasă epidemică manifestată prin febră mare, tulburări digestive și stare generală de lăncezeală și toropeală.
FEBRIL	caracterizat prin febră.
FECAL	care se referă la excremente.
FECALOID	care este asemănător materiilor fecale.
FECALOM	(lat. <i>faex-cis – fecale + gr. eidos - asemănător</i>) masă dură, de materii fecale, acumulată în intestinul gros, simulând o tumoră.
FECUND	care este dotat cu fecunditate.
FECUNDARE	stadiu de reproducere sexuală în cursul căreia gametul masculin, mic și mobil, pătrunde în gametul femel (ovulul), mare și imobil, fuzionează cu acesta pentru a constitui oul care va da naștere unui nou individ.
FECUNDARE IN VITRO	punerea în contact, în mediu nutritiv, în vitro a spermatozoizilor cu unul sau mai multe ovule.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

FECUNDITATE	aptitudinea de reproducere care depinde de formarea de spermatozoizi de către organele genitale masculine și a ovulelor de către organele genitale femele.
FEED-BACK	(eng. <i>feed</i> – <i>încărcare</i> , <i>conexiune</i> + <i>back</i> – <i>spate</i> , <i>invers</i>) conexiune inversă; termen luat din cibernetică, dar folosit și în tehnică și biologie pentru a desemna un principiu a unui sistem care se autoreglează; în biologie, autoreglarea se realizează prin retroinhibiție când răspunsul la un stimul se întoarce și influențează stimulul însuși pentru menținerea integrității și echilibrul sistemului .
FEHLING	soluție alcalină de hidroxid cupric care, la cald, în prezența glucidelor, dezvoltă o culoare roșie datorată formării oxidului de cupru.
FEMINIZARE	apariția anormală a caracterelor somatice și psihice specifice sexului feminin la bărbați, se întâlnește în unele tumori testiculare și corticosuprarenale.
FEMUR	os lung care constituie singur scheletul coapsei.
FEMURAL	care se referă la femur și coapsă.
FEMUROPATELAR	care se referă la femur și rotulă.
FENACETINĂ	medicament antipiretic, antinevralgic și sedativ, luat per os.
FENILALANINĂ	aminoacid constituint al proteinelor animale și vegetale în cantități variabile, indispensabil alimentației.
FENILCETONURIE	tulburare ereditară a metabolismului fenilalaninei datorită lipsei fenilalanin-hidroxilazei; se transmite recesiv și se caracterizează prin eliminarea urinară de acid fenilpiruvic și alți derivați intermediari.
FENOFTALEINĂ	substanță chimică utilizată ca indicator de pH; violetă în soluție alcalină, rămâne incoloră în mediu acid.
FENOL	(gr. <i>phaino</i> – <i>a străluci</i>) sin. acid carbolic.
FENOTIP	ansamblu de caractere observabile, aparente, ale unui individ, cauzate de factori ereditari și într-o oarecare măsură de influența exercitată de mediul ambiant.
FEOCROMOCITOM-ECTOMIE	excizia tumorii responsabile de sindromul feocromocitomic.
FEOTROMOCITOM	tumoare a țesutului cromafin, cu localizare mai ales în medulo-suprarenală.
FERESTRUIRE	formarea unei deschizături în pretele unei cavități organice.
FERIC	care se referă la fier și în special la compușii fierului trivalent.
FERIPRIV	care este provocat de lipsa fierului.
FERITINĂ	proteină care conține fier și care constituie rezerva și depozitul de fier din splină, ficat și măduvă osoasă.
FERMENT	<ol style="list-style-type: none">1. sin. desuet pentru enzimă;2. termen perimat, pentru desemnarea (incorectă) a microorganismelor care provoacă fermentații.
FERMI (VACCIN)	tip de vaccin antirabic.
FEROPEXIE	fixarea sau retenția fierului.
FEROS	se spune despre un compus în care fierul este bivalent.
FETID	cu miros greu, respingător.
FETIȘISM	deviație sexuală în care apariția și satisfacerea dorințelor sexuale sunt condiționate de vederea sau contactul cu unele obiecte.
FETOMATERN	care se referă la făt și mamă.
FETOPATIE	afecțiune care survine după a 3-a lună de viață intrauterină.

FETOPELVIN	care se referă la făt și bazinul mamei.
FETUS	sin. <i>foetus</i> ; produsul concepției unui mamifer; faza de dezvoltare intrauterină care urmează celei de embrion și durează până în momentul nașterii.
FIBRĂ	structură elementară vegetală sau animală cu aspect filamentos.
FIBRILAȚIE	stare caracterizată prin contracții fine și rapide ale unui grup de fibre musculare.
FIBRINĂ	proteină insolubilă, partea principală a cheagului sanguin, rezultată din transformarea fibrinogenului sub acțiunea trombinei.
FIBROADENOM	tumoare benignă glandulară caracterizată prin hiperplazia epitelului și a stromei.
FIBROBLAST	celulă conjunctivă derivată direct din celula mezenchimală primordială.
FIBRINOGEN	(fr. <i>fibrinogene</i>) proteină din plasma sângelui; care se transformă în fibrină
FIBROM	tumoare benignă a țesutului conjunctiv, dură și încapsulată; alcătuită din fibrocite tipice și numeroase fibre conjunctive.
FIBRORABDOMIOM	(lat. <i>fibra</i> + gr. <i>rhabdos-striat</i> , cu <i>dungi</i> , <i>myos-mușchi</i> + <i>omos-necopt</i> , <i>săbatic</i>) tumoare formată din țesut muscular striat.
FIBROMATOZĂ	(lat. <i>fibra</i> + <i>omos</i> + <i>osis</i>) afecțiunea caracterizată prin fibroame multiple.
FIBROSARCOM	tumoră de obicei de malignitate crescută, metastazantă, recidivantă, formată din proliferarea anarhică a țesutului fibros.
FIBROSCOPIE	examen endoscopic realizat prin intermediul unei sonde suple, din fibre de sticlă și prevăzută cu un dispozitiv de luminare și de amplificare a imaginii.
FIBROTORAX	fibroză difuză a pulmonului, de obicei consecutivă unei tuberculoze fibrozante stabilizate.
FIBROXANTOM	tumoră benignă necapsulată, bine vascularizată, formată din histocite și celule asemănătoare acestora, producătoare de colagen, dispuse în spirale sau spițe de roată.
FIBROZĂ	dezvoltare exagerată a țesutului conjunctiv sărac în celule și bogat în fibre colagene.
FIBROZITĂ	inflamarea dureroasă a țesutului fibros.
FIBULĂ	numele latin al peroneului, folosit mai des în literatura engleză și germană, ca și adjectivul fibular.
FICAT	cea mai voluminoasă glandă și organ, de culoare roșie-brună, cu o greutate medie la om de 1500g, care secretă bila și asigură un număr mare de funcții biochimice indispensabile vieții.
F.I.D.	abr. fosa iliacă dreaptă.
FIER	metal clast în categoria oligoelementelor.
... FIL	particulă care desemnează atracție, înclinație, prietenie, iubitor de, utilizat fie ca prefix <i>filo...</i> , fie ca sufix, <i>fil</i> , <i>filie</i> .
FILARII	gen de viermi paraziți din familia <i>Filariidae</i> , nematodae.
FILARIOZĂ	denumire generică dată unor îmbolnăviri prin viermii paraziți din familia <i>Filariidae</i> , clasa <i>Nematoda</i> .
FILAXIE	proprietatea organismului de a lupta contra infecțiilor prin mijloace specifice (fagocitoză, anticorpi etc).
FILIFORM	1. în formă de fir lung și subțire; 2. (se spune despre) un puls slab, perceput la palpare ca un fir.
FILOGENEZĂ	formarea și dezvoltarea de linii animale și vegetale în decursul timpurilor.
FILTRABIL	care poate traversa un filtru.

FILTRARE	1. separarea materiilor solide dintr-un lichid în care se află în suspensie; 2. în bacteriologie, procedeu de separare care constă în trecerea unei suspensii de germeni printr-un perete poros sau prin straturi de celuloză cu pori fini, capabili să rețină microorganisme de un anumit diametru.
FIMBRIARIA	(lat. <i>fimbria</i> – fibră, ață, franjuri) cestod din familia <i>Hymenolepididae</i> care parazitează în intestin la palmipede.
FIMOZĂ	îngustarea mai mult sau mai puțin marcantă a inelului cutanat care formează orificiul prepușal, împiedicându-se astfel degajarea glandului; uneori accidentală, cel mai des congenitală.
FINSTERER (OPERAȚIA)	gastrectomie parțială.
F.I.S.	abr. fosa iliacă stângă.
FISIUNE NUCLEARĂ	ruptura nucleului unui atom greu, cu emisie de neutroni și raze gamma și eliberarea unei cantități considerabile de energie.
FISTULĂ	1. canal supurativ accidental rămas în urma închiderii unui abces; 2. canal făcut pe cale chirurgicală; unește un organ intern cu exteriorul. 3. ulcerăție adâncă în țesuturi.
FISTULOGRAFIE	evidențierea dimensiunilor, aspectelor și rapoartelor unui traiect fistulos cu ajutorul razelor Röntgen.
FISURĂ	sin. <i>fissura</i> ; crăpătură (îngustă), plesnitură.
FITINĂ	(gr. <i>phyton</i> - plantă) sarea de calciu și magneziu a acidului fitic sau inozitol-hexafosforic, prezentă în cereale, sub influența fitazei este descompusă, astfel calciul și magneziul putând fi absorbite în organism, lipsa fitazei duce la rahitism.
FITOTERAPIE	tratamentul cu plante.
F.I.V.E.T.	abr. fecundare <i>in vitro</i> și transfer de embrioni.
FIZIOLOGIE	(gr. <i>physis</i> - natură + <i>logos</i> – studiu, discurs), disciplină care studiază funcțiile și proprietățile organelor și țesuturilor din organismele vii.
FIZIOLOGIC	referitor la fiziologie.
FIZIOPATOLOGIE	(gr. <i>physis</i> + <i>pathos</i> + <i>logos</i>) studiul funcțiilor organismelor în caz de boală și al mecanismelor producerii diferitelor boli.
FIZIOTERAPIE	(gr. <i>physis</i> + <i>therapeia</i> - tratament) utilizarea în scop terapeutic, cu mijloace specifice, a unor agenți fizici naturali ca apa, aerul, lumina, electricitatea etc).
FLAGEL	filament protoplasmatic mobil, prezent al unele microorganisme și la spermatozoizi, cărora le permite deplasarea.
FLAGELAT	organism unicelular prevăzut cu unul sau mai mulți flageli.
FLANC	fiecare din părțile laterale ale trunchiului cuprinse între hipocondru și fosa iliacă corespunzătoare, de o parte și de alta a regiunii ombilicale.
FLAPPING TREMOR	desemnează o tremură foarte amplă a membrilor superioare observată în unele stări comatoase.
FLATULENȚĂ	acumulare excesivă de gaz în stomac și intestine și eliminarea lor prin orificiul anal.
FLEBITĂ	inflamație a peretelui venos determinată de agenții septici sau toxici.
FLEBECTAZIE	dilatație venoasă.
FLEBOGRAFIE	vizualizarea radiologică a venelor prin opacifierea cu substanțe de contrast.
FLEBOLIT	concreție calcară formată într-o venă, cel mai des ca urmare a calcificării unui cheag.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

FLEBOSCLEROZĂ	afecțiune caracterizată prin întărirea și rigidizarea elasticității pereților venelor.
FLEBOTOMIE	deschiderea peretelui venos pentru a provoca scurgerea sângelui în scop terapeutic.
FLEBOTOMUS	insectă hematofagă nocturnă care atacă omul și mamiferele; poate transmite unele boli la om (kala-azar, febra Pappataci etc).
FLEBOTONIC	substanță care crește tonusul pereților venoși.
FLEBOTROMBOZĂ	tromboză venoasă printr-un cheag puțin aderent, fără alterare inflamatorie apreciabilă a pereților, constituie cel mai ades locul de plecare al unei embolii.
FLECTAT	care este în flexie.
FLEGMAZIE	(gr. <i>phlegma</i> – ardere, arșiță) inflamație.
FLEGMON	inflamație supurativă care se dezvoltă în țesutul conjunctiv lax; prezintă o tendință invadantă, mortificând țesuturile respective.
FLEXIE	mișcare prin care un membru, un segment de membru sau o parte a corpului fac un unghi ascuțit cu segmentul vecin.
FLEXOR	se spune despre un mușchi a cărui acțiune produce flexie.
FLICTENĂ	<ol style="list-style-type: none">1. sin. bulă; veziculă situată la nivelul pielii; cu conținut serocitrin sau serohemoragic, apare frecvent după arsuri.2. mic nodul al corneei sau conjunctivei.
FLOCOANE	<ol style="list-style-type: none">1. aglomerare de particule; denumire a particulelor vizibile rezultate prin separarea fazei disperse a unei suspensii coloidale;2. rezultat al procesului de floclare.
FLOCULARE	proces prin care particule foarte fine, în suspensie într-un lichid, sunt unite în flocoane.
FLOCULUS	mic globul par și simetric, situat pe fața anterioară a cerebelului.
FLOGISTIC	sin. desuet pentru inflamator.
FLOGOGEN	care poate produce o inflamație.
FLORĂ	totalitatea organismelor vegetale dintr-o anumită regiune sau perioadă geologică.
FLORID	se spune despre un ten colorat, roșu-aprins sau după unele leziuni cutanate burjonate și roșii.
FLUCTUAȚIE	<ol style="list-style-type: none">1. (lat. <i>fluctus</i> – val, undă), sin. dispersie, în statistică, abatere față de o anumită medie, rezultată și luată în considerare la măsurătorile unor valori biologice2. senzația de val care se percepe la palpație în contact cu o pungă în care este un lichid, când cu cealaltă mână se apasă pe pereții pungii (în colecțiile purulente subcutanate, hematoame subcutanate).
FLUOR	corp simplu care formează un gaz gălbui cu miros iritant, este toxic, coroziv și periculos pentru orice țesut viu.
FLUORARE	adaos de fluor (sub formă de fluoruri) în apă pentru prevenirea cariilor dentare.
FLUROZĂ	intoxicarea cu fluor sau derivații săi.
FLUDROCORTIZON	glucocorticoid de sinteză mai puternic decât hidrocortizonul folosit sub formă de pomadă pentru proprietățile sale antiinflamatorii și antialergice.
FLUID	corp lichid sau gazos care-și schimbă forma sub acțiunea unei forțe foarte mici.
FLUSH	roșeață cutanată pasageră provocată de o vasodilatație.
FLUTTER	sin. vibrație sau pulsație rapidă; contracția mușchiului cardiac cu frecvența de 200-350 bătăi/min.
FLUX	curgere a unei cantități vectoriale într-o anumită arie.
F.O.	abr. fund de ochi.

... FOB	suffix de origine greacă cu înțelesul de teamă, care are frică.
FOBIE	frică irațională, obsedantă, față de unele obiecte, ființe, acte sau situații.
FOCAL	care se referă la un focar (centru de focalizare al unei lentile optice, focar infecțios).
FOCAR	1. sediul principal al unei maladii sau leziuni; 2. punct servind la definirea proprietăților unui sistem optic.
FOCOMELIE	monstruozitate caracterizată prin lipirea falangelor sau a părților excentrice pe corp.
FOGARTHY (CATETERUL)	sondă suplă cu balonaș utilizată pentru extracția cheagurilor sau trombusurilor vasculare.
FOIOS	sin. omas, cel de-al treilea compartiment dintre compartimentele gastrice ale rumeștoarelor având partea internă sub formă de numeroase foi.
FOLICUL	1. înveliș conjunctiv al rădăcinii părului, 2. unitate structurală histologică (folicul limfoid).
FOLICULINĂ	sin. esteronă.
FOLICULITĂ	boală de piele; caracterizată prin mici pustule (bășicuțe) pline cu puroi localizate în jurul unui fir de păr; provocată de germeni microbieni sau paraziți micotici.
FOLIUM	termen generic pentru structuri anatomice în formă de foaie.
FOLICULOSTIMULINĂ	sin. gonadotropina A.
FOLICULUL DE GRAAF	mică veziculă formând o proeminență pe suprafața ovarului și care cuprinde un ovul matur învelit în două tunici.
FON	unitate fiziologică de măsură pentru senzația sonoră.
FONATOR	care participă la actul fonației.
FONATORIU	care se referă la fonație.
FONAȚIE	ansamblu de fenomene voluntare care produc vocea și cuvântul, laringele este organul esențial.
FONETIC	1. care se referă la limbaj sau la sunete articulate; 2. studiul vorbirii sau al sunetelor articulate.
FONIATRIE	studiul vocii și al tulburărilor de fonație.
FONOCARDIOGRAFIE	metodă de înregistrare grafică a zgomotelor cardiace cu ajutorul unui fonocardiograf.
FONTANELĂ	zonă neosificată la locurile de unire a suturilor oaselor craniene la făt, nou-născut, sugar.
FORAJ	manevră chirurgicală cu utilizarea unui trepan: forajul unui os sau organ în scop biopsic sau explorator.
FORAMEN	cuvânt latin care înseamnă orificiu (folosit în anatomie).
FORCEPS	instrument compus din două brațe articulate ușor demontabile cu capete în formă de lingură fereștruite, folosit pentru extragerea fătului.
FORCIPRESURĂ	manevră hemostatică provizorie care constă în a aplica pe un vas lezat o pensă care comprimă.
FORENZIC	(lat. <i>forum - piață</i>) care este legal, oficial, prevăzut de legile statului.
FORMOL	amestec de aldehidă formică și alcool metilic; lichid incolor cu miros înțepător, foarte iritant pentru mucoasele oculară și nazală.
FORMULĂ LEUCOCITARĂ	numărul de leucocite pe mm ³ de sânge cu procentajul diferitelor tipuri.
FORNIX	fund de sac neregulat, circular format din conjunctivă care pornește de pe fața posterioară a pleoapelor pe fața interioară a globului ocular.

FOSĂ ILIACĂ	fiecare din cele două regiuni inferioare ale abdomenului limitate la exterior de osul iliac și în interior dintr-o linie care unește ombilicul cu pubisul.
FOSĂ PITUITARĂ	sin. șaua turcească.
FOSĂ	cavitate mai mult sau mai puțin profundă cel mai des osoasă.
FOSELE NAZALE	cele două cavități ale feței separate printr-un sept median subțire, situate deasupra cavității bucale, sub cavitatea craniană și intern față de cavitățile orbitale.
FOSETĂ	cavitate de mică dimensiune sau ușoară depresiune asupra feței unui os sau a altei structuri anatomice.
FOSFAT	sare sau ester al acidul fosforic cu rol în diferite procese metabolice.
FOSFATAT	care conține un fosfat.
FOSFATAZĂ	enzimă care activează eliberarea acidului fosforic combinat cu o substanță organică cu care formează esteri.
FOSFATAZEMIE	conținutul în fosfataze alcaline sau acide în sânge.
FOSFATEMIE	cantitatea de fosfați conținută în sânge.
FOSFATURIE	eliminarea de fosfați prin urină.
FOSFENE	(gr. <i>phos</i> – lumină, <i>phaino</i> – a fi vizibil, a apărea) senzație subiectivă când apar scântei în fața ochilor, consecutiv unei lovituri, căzături, traumatism etc.
FOSFOREMIE	creșterea concentrației de fosfor în sânge.
FOTODERMATOZĂ	dermatoză provocată de expunerea pielii la razele solare.
FOTOFOBIE	hipersensibilitate a ochiului la lumină; constituie simptom al unor afecțiuni oculare.
FOTOCOAGULARE	procedeu de coagulare a unui țesut cu ajutorul laserului.
FOTOMETRIE	1. parte a fizicii care se ocupă cu măsurarea intensității luminoase; 2. în oftalmologie, măsurarea acuității vizuale cu ajutorul fotometrului.
FOTOMETRU	aparat care servește la măsurarea intensității luminoase.
FOTON	particulă elementară a radiației electromagnetice.
FOTOPICĂ	percepția vizuală în lumină vie, asigurată de celule conice retiniene.
FOTOPSIE	tulburare a vederii constând în perceperea de cercuri irizate, scântei și mănunchiuri luminoase care apar în unele afecțiuni ale retinei și coroidelor, sau în cazul unor tumori cerebrale.
FOTOSENSIBILIZARE	creșterea sensibilității organismului față de radiațiile spectrului solar, consecința acțiunii unor substanțe fotosensibilizatoare.
FOTOTAXIE	(gr. <i>phos</i> + <i>taxis</i> – <i>aranjare, loc</i>) reacția protoplasmei la lumină, fie de atracție, fie de respingere.
FOTOTERAPIE	expunerea pacientului la lumină puternică naturală sau artificială, în scop terapeutic.
FOVEA	1. foșetă; 2. în limbaj clinic; <i>fovea centralis</i> , depresiune în centrul <i>maculei lutea</i> .
FOWLER (SEGMENTUL)	1. sin. segmentul Nelson. 2. licoarea Fowler.
FRACTURA SPIROIDĂ	fractura unui os lung, cu traseu în formă de spirală, care apare de obicei în urma unui traumatism prin torsiune.
FRACTURA SUBCAPITALĂ	fractura femurului sub capul femural
FRACTURA	ruperea sau spargerea totală sau parțială a unui os, provocată de obicei printr-o acțiune bruscă și violentă.
FRACTURĂ COMINUTIVĂ	fractură în care există numeroase fragmente osoase, mai mult sau mai puțin dispersate, din care cele mai mici poartă numele de eschile.
FRACTURĂ CUNEIFORMĂ	fractură cu detașarea unui fragment în formă de colț, care apare de obicei la nivelul epifizelor.

FRACTURĂ DE OBOSEALĂ	fractură care intervine ca urmare a unor traumatisme repetate, mai des întâlnită la membrele inferioare.
FRACTURĂ DESCHISĂ	fractură care comunică cu exteriorul printr-o breșă în țesuturile moi.
FRACTURĂ ÎN BULGĂRE DE UNT	la copil, fractură metafizară incompletă, cu trasarea mai multor travee osoase spongioase, corticala nefiind complet fracturată.
FRACTURĂ ÎN LEMN VERDE	fractură fără deplasarea fragmentelor, care se întâlnește mai mult la copii sau ca o complicație a decalcifierii la adult, se însoțește de o reacție importantă a periostului cu formarea unui calus fibros fuziform.
FRACTURĂ ÎN TIMBRU POȘTAL	fractură cu margini dantelate amintind marginile unui timbru poștal.
FRACTURĂ ÎNCHISĂ	fractură în care părțile moi nu prezintă leziuni care se deschid în afară.
FRACTURĂ PATOLOGICĂ	termen atribuit unei fracturi care se produce la nivelul unei leziuni osoase preexistente, spontan sau ca urmare a unui traumatism minim.
FRACTURĂ PRIN ANGRENĂJ	fractură în care fragmentele osoase rămân cap la cap.
FRACTURĂ STELARĂ	fractură a osului plat la care traiectele de fractură sunt în stea.
FRAGIL	persoană care prezintă o stare constituțională debilă, mai ales despre copiii cu stare generală precară.
FRĂU	structură anatomică în formă de repliu, care poate fi de structură mucoasă, mai rar, tendinoasă, frâul meniscal al articulației temporo-mandibulare.
FRECVENȚĂ RESPIRATORIE	numărul ciclurilor respiratorii pe minut.
FREEMARTINISM	termen care denumește hipoplazia genitală la o femelă care s-a născut gemenă cu un mascul; se datorează faptului că gonadele fătului mascul se dezvoltă în viața intrauterină mai repede și astfel influențează aspectul somatic și dezvoltarea gonadelor femele la gemenul de sex femel.
FREMISMENT	sin. fremitus, vibrații fine percepute la palpare.
FRENAJ	formațiune filamentoasă sau lameliformă multiplă, din care este alcătuită marginea unui organ.
FRENATOR	care moderează sau inhibă activitatea unor organe sau orice activitate organică în general.
FRENIC	1. sin. diafragmatic; 2. sin. nervul frenic; ramură motrice profundă a plexului cervical care coboară prin torace până la diafragm căruia îi asigură inervarea motorie.
FRENOTOMIE	secționarea unui frâu (al limbii, al prepușului).
FRENOLOGIE	(gr. <i>phren</i> – <i>minte</i> , <i>spirit</i> + <i>logos</i>) studiul raportului dintre forma craniului și dezvoltarea intelectuală.
FRENULUM	cută la nivelul pielii sau a unei mucoase, prin care se limitează mișcările unui organ (frâu labial, frâu lingual etc).
FREON	compus organic al fluorului, folosit ca agent frigorigen (de înghețare).
FRIGIDITATE	indiferență sau repulsie față de raportul sexual la femei, datorată lipsei orgasmului.
FRISON	senzație de frig, însoțită de tremurături, manifestată de obicei înainte sau în timpul febrei.
FRONTAL	1. care se referă la frunte; 2. os impar sau median situat în partea anterioară a craniului, deasupra masivului facial, formează fruntea și plafonul orbitelor.
FROTIU	preparat întins pe o lamă, în vederea unui examen microscopic.
FRUCTOZĂ	sin. fructo-furanoză; cetohezoză existentă în vegetale, împreună cu glucoza ia parte la formarea zaharozei.
FRUNTE ÎN CARENĂ	frunte care prezintă pe linia mediană o proeminență cauzată de sutura osoasă mediofrontală.

FRUST	caracterul unei stări patologice cu puține manifestări.
F.S.F.	1. abr. factorul XIII al coagulării, în prezența calciului stabilizează structura fibrinei. 2. abr. follicle-stimulating hormone.
FTIRIAZĂ	infestare cu păduchi din genul <i>Phthirus</i> .
FTIZIE	termen desuet pentru tuberculoza pulmonară
FTIZIOLOGIE	(fr. <i>phthisiologie</i>) studiul tuberculozei pulmonare.
FUCSINĂ	sin. roșu de anilină, colorant utilizat în bacteriologie și histologie.
...FUG	(lat. <i>fugo-are – a fugi</i>) în cuvinte compuse înseamnă: a goni, a îndepărta.
FUGACE	trecător, fugitiv.
FULGURANT	rapid ca o strălucire, ca o rază strălucitoare.
FULGURARE	acțiunea fulgerului asupra corpului uman și animal; prin extensie, ansamblu de efecte morbide provocate de trăsnet.
FULIGINOZITATE	strat negricios care se formează prin depunerea prafului pe mucoasa bucală, limbă și dinți în caz că exfolierea epiteliului bucal nu se face normal.
FULMINANTĂ	care produce explozie; exploziv; amenințător; violent; provocator.
FUNCȚIE	ansamblu actelor îndeplinite de o structură organică definită în vederea unui rezultat determinat.
FUNCȚIE UROPOETICĂ	capacitatea rinichiului de a produce urină.
FUND DE OCHI	parte a ochiului care poate fi văzută prin mediile sale transparente, cu ajutorul unui oftalmoscop.
FUND DE SAC DURAL	porțiune a durei mater rahidiene care coboară sub măduva spinală, învește elementele cozii la cal și se termină la cea de a două vertebră sacrată.
FUNDIC	care aparține sau se referă la fundul unui organ cavitătar.
FUNGIC	care se referă sau care este cauzat de ciuperci.
FUNGISTATIC	sin. micostatic; substanță care oprește dezvoltarea ciupercilor.
FUNGOZITATE	vegetație carnală, în general foarte vascularizată, care se dezvoltă pe suprafața unei plăgi cutanate sau a unei ulcerații mucoase.
FUNICULITĂ	1. inflamația unui cordon spermatic; 2. inflamația rădăcinii nervoase în traiectul său intrarahidian.
FURBURĂ	(fr. <i>fourbure - durere localizată la copită</i>) congestie neinflamatorie a țesutului cheratogen la cabaline și bovine
FURCOCERCAR	cercar cu coada în formă de furcă.
FURFURĂ	exfolierea celulelor epiteliale sub formă de pelicule asemănătoare tărațelor.
FURUNCUL	(fr. <i>foroncle</i>) inflamație necrozantă, de natură stafilococică, a mai multor foliculi pilosebacei, inflamație subcutanată purulentă.
FURUNCULOZĂ	furunculi multipli, evoluând independent, dar succesiv, timp mai mult sau mai puțin îndelungat.
FUSCINĂ	pigment de culoare brun închis care se găsește în retină și coroidă.
FUSOBACTERIUM	gen de microorganisme din familia <i>Bacteriodaceae</i> , cuprinzând bacili de obicei cu capete ascuțite.
FUXINĂ	colorant bazic format dintr-un derivat al anilinei, utilizat în laboratoarele de microbiologie și hematologie.
FUZIBIL	care se poate topi la căldură.
FUZIFORM	în formă de fus. ex. anevrism fuziform.
FUZIUNE	unire, combinare; trecerea unui corp din stare solidă în stare lichidă prin încălzire.